

Arrest

nr. 227 602 van 17 oktober 2019
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat M. DOUTREPONT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2019 geeft de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en legt hij de verzoekende partij een inreisverbod op van drie jaar.

1.2. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten en deze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M.,

Voornaam: M.

Geboortedatum: 30.11.1995

Geboorteplaats: Onbepaald

Nationaliteit: Soedan

In voorkomend geval, alias: M. M. geboren in Soedan op 30.11.1995 M. M. ° 30.11.1995 M. M. 30.11.1995 M. M. 03.11.1995 M. M. 30.11.1995

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De betrokkene werd sinds 17/05/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering, mensenhandel, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. De feiten waarvan betrokkene verdacht wordt en hetgeen we kunnen begrijpen uit het aanhoudingsmandaat zijn er volgens de onderzoeksrechter ernstige aanwijzingen van schuld. Daarenboven wijst de onderzoeksrechter op het gevaar welke deze feiten zijn voor de openbare orde en veiligheid. Er is bovendien een gevaar op herhaling daar men opereert in georganiseerd verband met meerdere deelnemers. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Artikel 74/13 Ingevolge zijn vrijheidsberoving werd betrokkene bovendien in het bezit gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van een vriend en een vriendin. Het begrip "familie- of gezinsleven in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. De betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3 1°: er bestaat een risico op onderduiken. 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene toont niet aan dat hij gevolg heeft gegeven aan het BGV hem betekend op 29/06/2017 en het BGV dd. 15 11 2017 het inreisverbod dd.15.11.2017 3 jaar. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene werd sinds 17/05/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering, mensenhandel, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De tweede bestreden beslissing is het inreisverbod en deze is als volgt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M.,

Voornaam: M.

Geboortedatum: 30.11.1995

Geboorteplaats: Onbepaald

Nationaliteit: Soedan

In voorkomend geval, alias: alias: M. M. geboren in Soedan op 30.11.1995 M. M. ° 30.11.1995 M. M. 30.11.1995

M. M. 03.11.1995 M. M. 30.11.1995

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03/07/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft minstens sinds 16/05/2019 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

De betrokkene werd sinds 17/05/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering, mensenhandel, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden

De feiten waarvan betrokkene verdacht wordt en hetgeen we kunnen begrijpen uit het aanhoudingsmandaat zijn er volgens de onderzoeksrechter ernstige aanwijzingen van schuld. Daarenboven wijst de onderzoeksrechter op het gevaar welke deze feiten zijn voor de openbare orde en veiligheid. Er is bovendien een gevaar op herhaling daar men opereert in georganiseerd verband met meerdere deelnemers. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13 Ingevolge zijn vrijheidsberoving werd betrokkene bovendien in het bezit gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing

De betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van een vriend en een vriendin. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. De betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. De betrokkene werd sinds 17/05/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoorming, mensenhandel, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, en van het 'algemeen beginsel van de scheiding der machten'.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"De bestreden beslissing maakt de uitvoering van de rechterlijke beslissing van de Kamer van Inbeschuldigingstelling onmogelijk.

Het arrest stelt inderdaad dat de verzoeker in België moet blijven, op het aangegeven adres, en zich moet presenteren op alle uitnodigingen in het kader van het onderzoek.

Door van de verzoeker te eisen dat hij het grondgebied zou verlaten, en er niet terugkomt voor een termijn van drie jaar, zijn de bestreden beslissingen in strijd met het algemeen beginsel van de scheiding der machten.

In een arrest van 17 augustus 2018, nr. 207.832, heeft Uw Raad geoordeeld:

« De formele motiveringsplicht, zoals onder meer neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071 ; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654)."

(...)

3.2.3. De verzoekende partij wijst erop dat door haar te repatriëren naar Marokko, de verwerende partij het de rechtelijke macht onmogelijk zal maken haar te veroordelen, minstens de tenuitvoerlegging daarvan te hypothekeren. Betreffende het motief "Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.", betoogt de verzoekende partij dat de gemachtigde bezwaarlijk kan beweren dat zij praktisch nog kan ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en loyaal haar medewerking kan verlenen aan het gerechtelijk onderzoek wanneer zij wordt gerepatrieerd, dat er anders over oordelen kortzichtig is en gevolg is van een totaal foutieve inschatting van de haalbaarheid daarvan. Zij wijst erop dat de verwerende partij een effectief justitieel optreden verhindert. Zij haalt aan dat de bestreden beslissing het voor haar onmogelijk maakt de voorwaarden opgelegd in de beschikking van de onderzoeksrechter na te leven. Zij meent dat uit niets blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het in de beschikking van de onderzoeksrechter bepaalde "Het in vrijheid laten van de in verdenkinggestelde onder de voorwaarden zoals hierna bepaald verdient de voorkeur daar een onmiddellijke behandeling eerder aangewezen is dan een opsluiting", dat één en ander wijst op een volstrekt selectieve en dus manifest onvolledige, inconsistente en foutieve motivering van de bestreden beslissing (...) Voorts bevat de bestreden beslissing geen motieven betreffende het feit dat de verzoekende partij bij betaling van een borgsom vrijgelaten werd onder voorwaarden of over het gerechtelijk onderzoek.

3.2.5. Uit de stukken van het administratief dossier, zoals ook aangegeven in de nota met opmerkingen, blijkt dat de verzoekende partij op 30 juli 2018 in vrijheid wordt gesteld na de betaling van een borgsom van 1000 euro en onder volgende voorwaarden (i) onverwijld haar telefoonnummer overmaken, waarop zij te bereiken is, aan het kabinet van de onderzoeksrechter, (ii) een absoluut verbod enig voertuig te besturen, (iii) ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en (iv) loyaal haar medewerking verlenen aan het gerechtelijk onderzoek.

(...)

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er op 26 juli 2018 een telefoongesprek plaats vindt met onderzoeksrechter V.W. van Gent, waar laatstgenoemde te kennen gaf dat de verzoekende partij in het land zou moeten blijven met het oog op een reconstructie en voor het verdere verloop van het onderzoek, ongeacht haar illegale verblijfssituatie, dat de reconstructie zal doorgaan zodra de politie de capaciteit heeft om deze te organiseren.

Uit voormelde feitelijke gegevens, waarvan de verwerende partij kennis had voor het nemen van de bestreden beslissing, volgt aldus dat de verzoekende partij gehouden is in te gaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en loyaal haar medewerking te verlenen aan het gerechtelijk onderzoek, dat gewag wordt gemaakt van een "onmiddellijke behandeling" en dat de onderzoeksrechter had aangegeven dat het verblijf van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied nodig werd bevonden met het oog op een reconstructie en voor het verdere verloop van het onderzoek, waarbij wordt aangegeven dat de reconstructie zal doorgaan van zodra de politie de capaciteit heeft om deze te organiseren. Hieruit kan op het eerste zicht afgeleid worden dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de onmiddellijke aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied wordt vereist voor het gerechtelijk onderzoek

(...)

Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing op het eerste zicht niet op welke wijze de verzoekende partij na tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing - gelet op het feit dat op het eerste zicht de onmiddellijke aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied wordt vereist voor het gerechtelijk onderzoek - praktisch kan ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en loyaal haar medewerking kan verlenen aan het gerechtelijk onderzoek. Gelet op voorgaande vaststellingen en gelet op het inreisverbod dat op 21 januari 2018 ten aanzien van de verzoekende partij werd genomen en waarnaar de verwerende partij ook verwijst in de bestreden beslissing, is de louter theoretische vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij

voorzien van de nodige identiteitsstukken kan terugkeren naar België teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier, op het eerste zicht niet afdoende om de bestreden beslissing te kunnen schragen ..."

Dezelfde redenering dringt zich op in casu.

De verwerende partij was daarenboven perfect op de hoogte van de inhoud van het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling, gezien het omwille van de vrijlating is dat de bestreden beslissingen genomen werden.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissingen enkel verwijzen naar het aanhoudingsmandaat, maar niet naar het arrest dat de vrijlating beveelt, onder voorwaarden.

De bestreden beslissingen zijn dus in flagrante schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling en in strijd met de wet op de Voorlopige Hechtenis. Doordat de bestreden beslissingen geen enkele motivering bevatten over de onmogelijkheid voor de verzoeker om de voorwaarden van zijn vrijlating na te leven zouden de bestreden beslissing uitgevoerd worden, is de motiveringsplicht manifest geschonden.

Beide bestreden beslissingen dienen bijgevolg vernietigd te worden.

Daarenboven is het onderzoek nog niet afgesloten en wenst verzoeker mee te werken aan het onderzoek om zijn onschuld te kunnen aantonen. Zou verzoeker niet in België kunnen zijn, zou het in strijd zijn met zijn rechten van verdediging, en schendt de bestreden beslissing eveneens artikel 6 EVRM.

Doordat de bestreden beslissingen geen enkele motivering bevatten omtrent de nodige aanwezigheid van verzoeker voor het onderzoek.

De beslissingen moeten vernietigd worden."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in de nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet;
- artikel 6 EVRM;
- artikel 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het algemeen beginsel van de scheiding der machten.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat de bestreden beslissing de uitvoering van de rechtelijke beslissing van de Kamer van Inbeschuldigingstelling onmogelijk zou maken. Het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling zou immers aangeven dat de verzoekende partij in België moet blijven en zich moet presenteren op alle uitnodigingen van het gerechtelijk onderzoek.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten alsook een beslissing houdende inreisverbod diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie stelde vooreerst geheel terecht vast dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet) en zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden (artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet).

Daarnaast stelde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie eveneens terecht vast dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan, zodat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod (artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij ontkent dit niet. Zij haalt wel aan dat zij op basis van het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling in België moet blijven en zich moet presenteren op alle uitnodigingen in het kader van het onderzoek. De bestreden beslissingen zouden de tenuitvoerlegging van dit arrest echter onmogelijk maken.

In zoverre de verzoekende partij een schending aanhaalt van artikel 6 EVRM, merkt verweerder op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM vallen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verweerder wijst er verder op dat dit arrest niet aan de gemachtigde van de Minister ter kennis was gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met de inhoud van voormeld arrest.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Tot slot merkt verweerder nog op dat, voor zover de verzoekende partij verwijst naar eventuele toekomstige onderzoekshandelingen, deze louter hypothetisch zijn. Nergens uit het dossier, dan wel uit de neergelegde stukken, blijkt dat de verzoekende partij opgeroepen zal worden met het oog op bijkomende onderzoeksdaden.

Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij zich door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen. Verzoekende partij kan ten allen tijde, gedurende de beperkte tijd van zijn verwijdering, contact houden met haar raadsman.

Zie hierover:

“De Raad merkt ook op dat de vrees die de verzoeker uit voor het verderzetten van de procedure voor de Raad, niet ernstig is. De verzoeker kan zich immers laten vertegenwoordigen door een advocaat. Zij hoeft bovendien niet zelf op het grondgebied van het Rijk te verblijven aangezien het volstaat om woonplaatskeuze te doen bij een advocaat die in het Belgische Rijk is gevestigd. Waar de verzoeker stelt dat het veelal moeilijk is om vanuit het buitenland contact te houden met de advocaat, merkt de Raad op dat ook deze argumenten al te vaag en te hypothetisch zijn om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk te maken.” (R.v.V. nr. 89 130 van 4 oktober 2012)

En ook:

“De mogelijkheid dat verzoeker zich in de toekomst mogelijk zal moeten verdedigen wegens inbreuken op de strafwet, volstaat niet om te besluiten tot een schending van artikel 6 van het EVRM. Vooreerst staat in de huidige stand van het geding geenszins vast dat verzoeker zich voor een Belgisch rechtscollege zal dienen te verantwoorden. Indien het al zo ver zou komen, beschikt de verzoeker over de mogelijkheid om het inreisverbod te doen opheffen of intrekken overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij met de actuele communicatiemogelijkheden niet vanuit Marokko contact kan houden met zijn raadsman in België. Voorts wijst de Raad er op dat het recht op een eerlijk proces, zoals gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM, dient beoordeeld te worden in het licht van de gehele strafprocedure, wat in de huidige stand van het geding voorbarig is.” (R.v.V. nr. 167.377 van 11 mei 2016)

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de voorwaarde om in België te verblijven op het aangegeven adres, laat verweerder gelden dat het uitsluitend aan de Minister Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie of zijn gemachtigde toekomt om uitspraken te doen over het verblijfsrecht. De regels van het strafprocesrecht staan los van de verblijfsreglementering.

Bovendien kan verzoekende partij zich beroepen op overmacht om niet aan de voorwaarden van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te voldoen, ten gevolge van de huidige bestreden beslissing:

“2.1.2. Ter terechtzitting wordt er op gewezen dat uit een synthesesedocument blijkt dat er telefonisch contact werd opgenomen met de 1ste Substituut J. Timmerman van het Parket van Leuven waarin melding werd gemaakt van de geplande repatriëring van verzoeker en waaruit blijkt dat dit door het Parket beschouwd wordt als overmacht door toepassing van de vreemdelingenwet en dat dan logischerwijze de opgelegde voorwaarden niet kunnen worden nageleefd.” (R.v.V. nr. 189.979 van 20 juli 2017)

Voor zover verzoekende partij nog verwijst naar de rechtspraak van Uw Raad, herhaalt verweerder dat de Belgische rechtsorde geen precedenterwerking kent. Bovendien beperkt verzoekende partij zich tot het louter citeren van deze arresten, zonder deze op zijn situatie te betrekken.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Aangezien uit de argumentatie van de verzoekende partij in haar verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissingen kent, en zij deze motieven inhoudelijk aanvecht, blijkt daaruit dat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissingen de uitvoering van de rechterlijke beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling onmogelijk maakt, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij haar kritiek, nu uit de rechterlijke beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling blijkt dat deze geldt voor drie maanden en er inmiddels reeds drie maanden zijn verstreken en uit geen enkel gegeven blijkt dat de verzoekende partij ondertussen het grondgebied van het Rijk heeft verlaten of gedwongen werd verwijderd. Zo de verzoekende partij diende in te gaan op uitnodigingen in het kader van het onderzoek, hetgeen evenwel nergens uit blijkt, dan heeft ze daartoe de kans gehad.

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met het algemeen beginsel van de scheiding der machten kan ze niet gevolgd worden. Vooreerst is de verwerende partij geen partij en maakt zij niet het voorwerp uit van het arrest van de kamer van

inbeschuldigingstelling. Dit arrest wordt aan de verzoekende partij en haar advocaat ter kennis gebracht. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op de hoogte was van het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling. Verder staan de regels van het strafprocesrecht los van de verblijfsreglementering. Het komt enkel aan de minister van sociale zaken, volksgezondheid en asiel en migratie toe om uitspraken te doen over het verblijfsrecht.

De verwijzing naar het arrest nr. 207 832 van 17 augustus 2018 van de Raad is in casu niet relevant daar de feitelijke omstandigheden van de huidige zaak verschillend zijn. In het voornoemde arrest was de verwerende partij op de hoogte van de beschikking van de onderzoeksrechter en had er een telefoongesprek plaatsgevonden met de onderzoeksrechter die uitdrukkelijk verzocht om de verzoekende partij op het grondgebied van het Rijk te laten met het oog op een reconstructie. Zoals hiervoor werd uiteengezet kan in de huidige zaak niet vastgesteld worden dat de verwerende partij op de hoogte was van de inhoud van de beschikking van de kamer van inbeschuldigingstelling.

In het administratief dossier bevindt zich enkel een stuk 'opbrengingsbrief' waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 3 juli 2019, dezelfde dag als die van de bestreden beslissing, om 9u 's morgens verschenen is voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling (hierna: de KI) van het Hof van Beroep te Brussel. Bij 'Vermelding van het Parket' staat het volgende vermeld: "Vrij onder voorwaarden arrest KI 3/7/19". Er kan aldus niet met zekerheid gesteld worden dat de verwerende partij de voorwaarden kende die vermeld worden in het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling.

De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in zoverre zij van oordeel is dat de bestreden beslissingen een motivering dienden te bevatten aangaande de onmogelijkheid om de voorwaarden van haar vrijlating na te leven en haar aanwezigheid voor het onderzoek.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins de schending aannemelijk van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van artikel 6 van het EVRM, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van de scheiding der machten.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van het algemeen rechtstbeginsel audi alteram partem, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel, zet zij uiteen wat volgt:

1. "Samenvatting van het middel

Verzoeker heeft zijn vrees in geval van terugkeer naar Soedan niet kunnen invoeren voor dat de bestreden beslissing genomen werd omdat hij niet gehoord werd. De hoorplicht is geschonden gezien verzoeker zijn problemen in Soedan had willen invoeren, problemen die kaderen in artikel 3 EVRM, wat onbetwistbaar tot een andere beslissing had kunnen leiden, zoals blijkt uit de algemene informatie beschikbaar over Soedan. Gezien de zeer problematische situatie in Soedan op vlak van mensenrechten, is een bevel om het grondgebied te verlaten zonder individueel uitgebreid onderzoek naar het risico op schending van artikel 3 EVRM in strijd met deze bepaling.

2. In rechte

Artikel 3 EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren.

Verwerende partij dient in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, hetgeen inhoudt dat "de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen".

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

"298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in *Conka* (cited above, §§ 87-83, confirmed by the judgment in *Gebremedhin* [*Gaberamadhien*], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation."¹

Het arrest *J.K. t. Zweden* somt vervolgens zeer precies op hoe het onderzoek naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM door de bevoegde diensten dient te gebeuren:

"85. In *Saadi v. Italy* (cited above, § 140) the Court held: '... for a planned forcible expulsion to be in breach of the Convention it is necessary -and sufficient -for substantial grounds to have been shown for believing that there is a real risk that the person concerned will be subjected in the receiving country to treatment prohibited by Article 3 (see paragraphs 125 and 132 above and the case-law cited in those paragraphs)/

86. In *F.G. v. Sweden* (cited above), the Court found the following concerning the assessment of the existence of a real risk: '113. The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see *Chahal v. the United Kingdom*, 15 November 1996, § 96, Reports 1996-V, and *Saadi v. Italy*, cited above, § 128). It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see, for example, *Saadi v. Italy*, cited above, § 129, and *N. v. Finland*, no. 38885/02, § 167, 26 July 2005). ... 114. The assessment must focus on the foreseeable consequences of the applicant's removal to the country of destination, in the light of the general situation there and of his or her personal circumstances (see 1 EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België & Griekenland, para. 298 en 387.

Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 108, *Séries A* no. 215). In this connection, and where it is relevant to do so, the Court will have regard to whether there is a general situation of violence existing in the country of destination (see *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nos. 8319/07 and 11449/07, § 216, 28 June 2011). ... 116. It is for the Court to consider in an expulsion case whether, in all the circumstances of the case before it, substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if returned, would face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 of the Convention. If the existence of such a risk is established, the applicant's removal would necessarily breach Article 3, regardless of whether the risk emanates from a general situation of violence, a personal characteristic of the applicant, or a combination of the two. However, it is clear that not every situation of general violence will give rise to such a risk. On the contrary, the Court has made it clear that a general situation of violence would only be of sufficient intensity to create such a risk "in the most extreme cases" where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see *Sufi and Elmi*, cited above, §§ 216 and 218. See also, among others, *LA/1*, and *Others v. Russia*, nos. 40081/14, 40088/14 and 40127/14, § 108, 15 October 2015; and *Mamazhonov v. Russia*, no. 17239/13, §§ 132-133, 23 October 2014)/

87. With regard to the assessment of evidence, it has been established in the Court's case-law that 'the

existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of expulsion' (see *F. G. v. Sweden*, cited above, § 115, quoted at paragraph 83 above). The Contracting State therefore has the obligation to take into account not only the evidence submitted by the applicant but also all other facts which are relevant in the case under examination.

88. In assessing the weight to be attached to country material, the Court has found in its case-law that consideration must be given to the source of such material, in particular its independence, reliability and objectivity. In respect of reports, the authority and reputation of the author, the seriousness of the investigations by means of which they were compiled, the consistency of their conclusions and their corroboration by other sources are all relevant considerations (see *Saadi v. Italy*, cited above, § 143; *NA. v. the United Kingdom*, cited above, § 120; and *Sufi and Elmi*, cited above, § 230).

89. The Court also recognises that considération must be given to the presence and reporting capacities of the author of the material in the country in question (see *Sufi and Elmi*, cited above, § 231). The Court appreciates the many difficultés faced by governments and NGOs gathering information in dangerous and volatile situations. It accepts that it will not always be possible for investigations to be carried out in the immediate vicinity of a conflict and, in such cases, information provided by sources with first-hand knowledge of the situation may have to be relied on (see *Sufi and Elmi*, cited above, § 232).

90. In assessing the risk, the Court may obtain relevant materials *proprio motu*. This principle has been firmly established in the Court's case-law (see *H.L.R. v. France*, cited above, § 37; *Hilal*, cited above, § 60; and *Hirsi Jamaa and Others v. Italy* [GC], no. 27765/09, §116, ECHR 2012). In respect of materials obtained *proprio motu*, the Court considers that, given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other reliable and objective sources such as, for instance, other Contracting or non-Contracting States, agencies of the United Nations and reputable non-governmental organisations (see *F. G. v. Sweden*, cited above, §11 7, quoted at paragraph 84 above). In its supervisory task under Article 1 9 of the Convention, it would be too narrow an approach under Article 3 in cases concerning aliens facing expulsion or extradition if the Court, as an international human rights court, were only to take into account materials made available by the domestic authorities of the Contracting State concerned, without comparing these with materials from other reliable and objective sources (see *Salah Sheekh*, cited above, § 136).»2

Een beoordeling in het kader van een terugkeer en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaatsvinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Het recht om gehoord te worden -*audi alteram partem* - maakt een belangrijk onderdeel uit van een deugdelijk en rigoreus onderzoek, te meer daar waar verzoeker een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest. Volgens het algemeen rechtsbeginsel moet de administratieve overheden de betrokkene in de mogelijkheid moet stellen naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure, alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

"Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50)."3

Uiteraard niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit:

"Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van de bestreden maatregel!"⁴

Derhalve dient verwerende partij, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, verzoeker te horen in een taal dewelke hij voldoende machtig is. Vervolgens dient verwerende partij haar beslissingen diende te baseren op alle gekende feitelijke en juridische gegevens, dewelke zij in de bestreden beslissing diende op te nemen. Tevens dient verwerende partij rekening te houden met de algemene situatie in het land van herkomst van verzoeker.

Dit blijkt uit een voorgaand arrest van Uw Raad:

"// ne ressort d'aucune pièce versée au dossier administratif que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir les éléments précités, avant la prise de l'acte attaqué. Or, la 2 EHRM, 23 augustus 2016, J.K. t. Zweden, para. 85-90.

3 RvV, nr. 194.856, 10 november 2017

4 RvV, nr. 162 808, 25 februari 2016

jurisprudence de la Cour EDH enseigne, ce à quoi le Conseil se rallie, que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, compte tenu de la situation générale qui y prévaut et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, §78; Cour EDH, 28 février 2008, Saadi/Italie, §§128-129; Cour EDH, 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, §108 infine), la partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 366), quod non en l'espèce. Au vu des développements qui précèdent, le Conseil souligne qu'au regard du principe de non refoulement, tel qu'il est affirmé, notamment, par l'article 33 de la Convention de Genève, l'article 3 de Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants et l'article 3 de la CEDH, la partie défenderesse ne pouvait envisager un éloignement du requérant sans s'être assurée, d'une part, qu'il ne serait pas renvoyé vers un pays où il encourrait un risque réel d'être soumis à des traitements contraire à l'article 3 de la CEDH et, d'autre part, que le pays vers lequel il serait éloigné respecte lui-même le principe de non-refoulement. Or, en l'occurrence, force est de constater qu'il ne ressort d'aucun des éléments versés au dossier administratif ou produits à l'audience par la partie défenderesse que celle-ci aurait procédé à cette vérification, préalablement à l'adoption de l'acte attaqué, ni même que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir son point de vue, que ce soit au sujet de sa reprise en charge par la France ou l'Italie ou de son éventuel éloignement vers le Soudan, éventualité que la décision attaquée ne permet pas d'exclure, ainsi que cela a été relevé plus haut"⁵

3. Toepassing in casu

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de betrokkene afkomstig is uit Soedan.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd in het licht van artikel 3 EVRM, zoals blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing:

"De betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM."

Nochtans, gelet op het gegeven dat het artikel 3 EVRM een fundamenteel recht binnen een democratische samenleving betreft en gelet op de heersende rechtspraak, dient het nemen van een verwijderingsbeslissing voorafgegaan te worden door een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 31 januari 2018, volgens het welke «il appartenait au demandeur p/e faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention»⁶.

Eenzelfde werd bevestigd door de Raad van State in een arrest van 28 september 2017: "Un ordre de quitter le territoire est une décision d'éloignement, visée à l'article 1er, 6°, de la loi du 15 décembre 1980, qui constate l'illégalité du séjour d'un étranger et qui lui impose une obligation de retour. L'étranger doit respecter l'obligation de retour et est donc appelé à exécuter l'ordre sans que la partie adverse ne prenne une autre décision et ne porte une nouvelle appréciation. C'est donc, lors de la prise d'un ordre de quitter le territoire, que la partie adverse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique, notamment l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Afin d'assurer une interprétation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 qui soit conciliable avec les normes précitées de droit international, il y a lieu de considérer que cette disposition n'impose pas à la partie adverse d'adopter un ordre de quitter le territoire si son exécution est susceptible de méconnaître ces normes. La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er; 7°, de la loi du 15 décembre 1980, soit à son transfert physique hors du territoire, et puisse s'assurer, à ce moment, que cet éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller, dès la prise de l'ordre de quitter le territoire, à ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité. En effet, il ne peut pas être préjugé que l'étranger ne respectera pas l'ordre de quitter le territoire. En conséquence, la partie adverse ne peut pas s'abstenir de veiller à ce que l'exécution de cet ordre respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, sous prétexte qu'elle pourrait opérer une telle vérification lors de la prise de mesures de contrainte destinées à l'éloignement de l'étranger en cas d'inexécution de l'ordre de quitter le territoire. En décidant en substance, que la partie adverse ne devait pas veiller au respect de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales lors de l'adoption de l'ordre de quitter le territoire, l'arrêt attaqué a donc méconnu l'article 3 précité ainsi que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980. Etant donné qu'il ressort de ce qui précède que la partie adverse doit s'assurer, dès la prise d'un ordre de quitter le territoire et donc avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, il est dénué d'intérêt de déterminer si, en l'espèce, la mesure de maintien en un lieu déterminé avait disparu de l'ordonnancement juridique suite à la libération du requérant ou si seule son exécution avait été suspendue temporairement. Eu égard à ce qui précède, la première branche est fondée."/>

Deze rechtspraak werd andermaal bevestigd door Uw Raad in een arrest van 22 maart 2018: "Waar de verweerder argumenteert op grond van een verhoor op 19 maart 2018, merkt de Raad op dat dit verhoor werd afgenomen drie dagen nadat de bestreden beslissingen werden getroffen. Voor zover uit dit loutere 'verhoor' al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, kan deze handelswijze de reeds drie dagen eerder genomen verwijderingsmaatregel echter niet wettigen. Ook de argumentatie hieromtrent in de nota met opmerkingen komt neer op een loutere a posteriori gegeven motivering, die echter niet wegneemt dat de bestreden beslissingen werden genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst.

De middelen zijn dan ook op het eerste zicht gegrond en dus ernstig voor zover de schending wordt aangevoerd van de artikelen 3 en 8 EVRM/8

De bestreden beslissing stelt dat gezien verzoeker in het bezit werd gesteld van een formulier hoorplicht in de gevangenis, het feit dat hij het niet ingevuld heeft en overgedragen aan Dienst Vreemdelingenzaken betekent dat hij geen gebruik wenste te maken van zijn recht om gehoord te worden voor de bestreden beslissing.

De hoorplicht is geen louter formeel beginsel, maar het moet de rechtzoekende effectief in de mogelijkheid plaatsen om elementen naar voor te brengen.

Verzoeker spreekt enkel Arabisch en hij was gedetineerd. Er werd hem nooit uitgelegd in een taal die hij begrijpt waarvoor het formulier hoorplicht kon dienen, als hij het inderdaad gekregen heeft. Hij werd ook niet geholpen bij het invullen van het formulier.

De hoorplicht werd in casu bijgevolg geschonden.

Daarenboven dient artikel 3 EVRM niet enkel onderzocht te worden op basis van de verklaringen van verzoeker, maar ook op basis van algemene informatie in het land van herkomst.

Een terugkeer naar Soedan brengt voor verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM met zich mee, zoals blijkt uit verscheidene landeninformatie. In eerste instantie laat de algemene veiligheidssituatie reeds te wensen over:

«Sudan's human rights record continued to be defined by government repression and violations of basic civil and political rights, restriction of religious freedoms, and disregard for obligations on civilian protection under international humanitarian law. (...)Despite the government's unilateral ceasefire and reduced fighting in all three war zones, government forces and allied militia attacked civilians including in displaced persons camps throughout the year. In May and June, the RSF attacked villages in North and Central Darfur, forcing tens of thousands to flee. RSF fighters were responsible for large-scale attacks on villages during counterinsurgency campaigns from 2014 to 2016. In Southern Kordofan and Blue Nile, the six-year conflict continued, with sporadic government attacks on civilians. In Blue Nile and in refugee camps in neighboring South Sudan, displaced communities fought along ethnic lines following a split within the leadership of the armed opposition, Sudan People's Liberation Army-North. In the rebel held areas of both states, hundreds of thousands lacked sufficient food and basic supplies because the government and rebels failed to agree on modalities for the delivery of essential items.(...) »9

«Cette année encore, au Soudan, la situation sécuritaire et humanitaire est demeurée préoccupante au Darfour et dans les États du Nil Bleu et du Kordofan du Sud, où les violations du droit international humanitaire et du droit international relatif aux droits humains étaient répandues. (...)Des actes de torture et d'autres mauvais traitements ont été signalés dans plusieurs pays, notamment le Burkina Faso, le Cameroun, l'Erythrée, l'Éthiopie, la Mauritanie, le Nigeria et le Soudan. (...)La situation sécuritaire et humanitaire est restée catastrophique au Darfour et dans les États du Nil bleu et du Kordofan du Sud, où les violations du droit international humanitaire et du droit international relatif aux droits humains étaient très répandues. (...)Le début de l'année a été marqué par une baisse des affrontements entre l'armée régulière soudanaise et les groupes armés d'opposition. De nouveaux combats ont toutefois été signalés dans le Darfour du Nord le 28 mai, opposant la faction Minni Minawi de l'Armée de libération du Soudan (MLS-MM) et le Mouvement de libération du Soudan-Conseil de transition, d'une part, aux forces armées soudanaises et aux Forces d'appui rapide, d'autre part. Le processus de paix n'a pas vraiment progressé et les mécanismes d'examen des causes et des conséquences du conflit dans le Darfour n'ont guère connu d'avancées non plus. Au moins 87 homicides illégaux de civils, notamment de personnes déplacées, ont été commis, principalement par des membres de milices progouvernementales; des informations faisant état de multiples pillages, viols et arrestations arbitraires dans tout le Darfour ont en outre été recueillies. Le 22 septembre, le président el Béchir a annoncé qu'il allait se rendre dans le camp de personnes déplacées de Kalma, dans le Darfour du Sud. Les forces de sécurité soudanaises ont tiré à balles réelles pour disperser les manifestations organisées par les personnes déplacées en signe de protestation contre cette visite. Cinq personnes ont été tuées et des dizaines d'autres blessées. En juin, le Conseil de sécurité de l'ONU a prorogé jusqu'au 30 juin 2018 le mandat de la MINUAD (Opération hybride Union africaine-Nations unies au Darfour) et décidé de restructurer la présence de la MINUAD en deux phases de six mois, ce qui avait des implications importantes sur la protection des civils au Darfour. Selon le Réseau des systèmes d'alerte précoce contre la famine (FEWS-NET), la situation humanitaire 9 1 8 https://www.hrw.org/sites/default/files/world_report_download/201801world_report_web.pdf dans les zones contrôlées par le MPLS-N au Kordofan du Sud était catastrophique. Le taux de malnutrition chronique (privation prolongée de nourriture et maladies récurrentes) était évalué à 38,3%. Le FEWS-NET estimait que 39% des foyers de l'État du Nil bleu étaient en situation d'insécurité alimentaire extrême. Parallèlement le conflit larvé pour la direction du MPLS-N a été à l'origine d'un regain de tension parmi les Soudanais réfugiés dans le comté de Maban au Soudan du Sud, et a déclenché de violents affrontements interethniques entre les factions rivales du MPLS-N dans l'État du Nil bleu. Des milliers de personnes vivant dans les zones aux mains du MPLS-N ont été contraintes de quitter leur foyer pour se réfugier dans des secteurs contrôlés par le gouvernement soudanais, ou dans des camps au Soudan du Sud et en Éthiopie.»10

Dat ook het EHRM zich over de veiligheidssituatie te Soedan heeft gebogen:

«50. S'agissant de la situation générale au Soudan, la Cour a récemment rappelé dans l'arrêt A.A c. Suisse (précité, §§ 39-40), que la situation des droits de l'homme dans ce pays était alarmante, en particulier pour les opposants politiques. Elle a également noté, dans les arrêts A.A. c. France (précité,

§§ 55-56) et A.F. c. France (précité, § 49) que la situation s'était encore détériorée depuis le début de l'année 2014. La Cour relève par ailleurs qu'il n'y a pas eu depuis lors d'amélioration significative de la situation. Les conflits au Darfour; au Kordofan du Sud et dans le Nil Bleu ont ainsi perduré et engendré d'importants dommages parmi les populations civiles, même si les combats, notamment au Darfour, étaient moins nombreux. Les rapports internationaux consultés font également état de ce que les individus suspectés d'appartenir à des mouvements rebelles, notamment au JEM, ou de les soutenir, continuent d'être arrêtés, détenus et torturés par les autorités soudanaises (paragraphe 20 à 30 ci-dessus). De plus, 11 apparaît que les individus encourant un risque de mauvais traitement ne sont pas uniquement les opposants au profil marqué, mais toute personne s'opposant ou étant suspectée de s'opposer au régime en place (A.A. c. France, précité, § 56, A.F. c. France, précité, § 49, et A.A. c. Suisse, précité, § 40). La Cour a enfin indiqué qu'il était reconnu que le gouvernement soudanais surveillait les activités des opposants politiques à l'étranger (A.A. c. Suisse, précité, § 40) »¹¹

Verzoeker heeft deelgenomen aan politieke activiteiten tegen het regime in Soedan, wat voor verzoeker zorgt voor een verhoogd risico op een schending van artikel 3 EVRM.

"Torture and abuse of detainees and prisoners is rampant, with political detainees from Darfur subject to particularly harsh treatment. In the parts of Sudan worst affected by conflict -Darfur and the Two Areas - cease-fires resulted in some improvements, including a réduction in aerial bombing of civilians. However,

human rights abuses by government or government-backed forces like the paramilitary Rapid Support Forces (RSF) continued. In May and June 2017, villages were targeted and tens of thousands of civilians displaced during fighting between RSF and two rebel groups in central and west Darfur. In one incident, in June, soldiers from the Sudanese Armed Forces opened fire on a market, killing 11 people. Ten women and girls were raped and property was looted. The death penalty is applied to a broad range of offenses and has been used against members of the political and armed opposition, particularly in Darfur. Sudanese criminal law is based on Sharia (Islamic law) and allows punishments such as flogging and cross-amputation (removal of the right hand and left foot)."

"7.2 Enforced disappearances 7.2.1 The DFAT report of April 2016 noted: 'Both the Government and armed opposition have been responsible for the disappearance of civilians in both conflict-affected areas and non-conflict affected areas. According to the Government of Sudan, the NISS maintains offices in order to receive enquiries about missing or detained individuals, but DFAT understands that these enquiries often go unanswered...DFAT assesses that abductions and enforced disappearances by both the 10 <https://www.amnestv.org/download/Documents/PQL1067002018FRENCH.PDF> 11CEDH, A.I. contre Suisse, n°23378/15, 2017, § 50. 12 Freedom House, Freedom in the World 2018 -Sudan, 27 August 2018 Government and armed opposition remain possible for individuals who are perceived [to] threaten the authority of the Government or armed opposition/54 7.2.2 The USSD report for 2016 observed that: 'There were reports of politically motivated disappearances. As in prior years, this included disappearances in non-conflict (as well as conflict) areas/ 55 The same source also reported: 'Government forces and armed criminal elements were responsible for the disappearance of civilians, humanitarian workers, and UN and other international personnel in conflict areas/56 7.3 Torture (...)7.3.2 The DFAT report noted: 'Human Rights Watch reports that political detainees are often tortured in the wake of protests, and are only released after agreeing to not participate in future protests. In addition, local media reported that in May 2014 two individuals from the Darfuri Students Association were abducted by authorities from inside the Omdurman Islamic University and subsequently subjected to beatings with electric sticks and bâtons, and were sodomised... 'DFAT assesses that those who are perceived to directly threaten the authority of the Government may face risk of torture. This is likely to affect those who are outspoken. DFAT is also aware of some examples of civilians who are not outspoken being exposed to torture. DFAT is unable to prescribe a particular risk to an individual's potential to experience torture or comment on the général incidence of torture/ 58 7.3.3 The USSD report for 2016 observed that: 'Government security forces (including police, NISS, and military intelligence personnel of the Sudanese Armed Forces (SAF)) beat and tortured physically and psychologically persons in détention, including members of the political opposition, civil society, religious activists, and journalists, according to civil society activists in Khartoum, former detainees, and NGOs. Torture and other forms of mistreatment included prolonged isolation, exposure to extreme temperature variations, electric shock, and use of stress positions. Some female detainees alleged NISS harassed and sexually assaulted them. Some former detainees reported being injected with an unknown substance without their consent. Many former detainees, including detained students, reported being forced to take sedatives that caused lethargy and severe weight loss. The government subsequently released many of these persons without charge/ 59 7.4 Arbitrary arrest and

détention 7.4.1 Freedom House noted in its July 2016 report that: 'The 2010 National Security Act gives the NISS sweeping authority to seize property, conduct surveillance, search premises, and detain suspects for up to four and a half months without judicial review. The police and security forces routinely exceed these broad powers, carrying out arbitrary arrests and holding people at secret locations without access to lawyers or family members. Human rights groups accuse the NISS of systematically detaining and torturing government opponents, including Darfuri activists and journalists/60

7.4.2 The DFAT report of April 2016 noted: The 2005 Intérim National Constitution prohibits arbitrary arrest and détention and includes a requirement that individuals be informed of relevant charges at the time of arrest. Despite this, the US Department of State's 2015 Human Rights Report notes that arbitrary arrest and détention remains common, with Sudan's légal system allowing arrest without a warrant and détention for up to 4.5 months. Detainees are often released after 4.5 months and rearrested and detained for an additional period. 'The NISS and other arms of the Sudanese security apparatus continue to arbitrarily arrest and detain individuals, particularly political opponents and activists. High-profile political opponents have been arbitrarily arrested and detained by the NISS and denied access to légal représentation or visitors. For example, in June 2015 Amnesty International called for the release of 171 detainees including college students, political activists and civil society activists. 'Overall, DFAT assesses that arbitrary arrest and détention are commonly used by the Government, particularly against individuals that are or are perceived to be outspokenly critical of the Government/61

7.4.3 The USSD report for 2016 observed that: '[National Intelligence and Security Service] NISS, police, and military intelligence arbitrarily arrested and detained persons. Authorities often detained persons for a few days before releasing them without charge, but many persons were held much longer. The government often targeted political opponents and suspected rebel supporters/62 The same source stated: yThe Intérim National Constitution prohibits arbitrary arrest and détention and requires that individuals be notified of the charges against them when they are arrested. Arbitrary arrests and détentions, however, remained common under the law, which allows for arrest without warrants and détention up to four and one-half months. Authorities often released detainees when their initial détention periods expired but took them into custody the next day for an additional period. Authorities, especially NISS, arbitrarily detained political opponents and those believed to sympathize with the opposition.,/'13

Ook het gegeven dat verzoeker zijn land van herkomst op illegale wijze heeft verlaten brengt het risico op een schending van artikel 3 EVRM met zich mee. «Il est de notoriété publique que la situation des droits de l'homme est très problématique au Soudan. Pour de nombreuses personnes originaires du Soudan, il y a donc une crainte fondée de persécution au sens de la Convention de Genève ou un risque réel de subir des atteintes graves telles que visées dans la définition de la protection[^] subsidiaire. Il peut s'agir d'opposant politiques ou encore de personnes originaires d'une région en proie à un conflit armé, pour autant que ces personnes ne disposent pas d'une réelle possibilité de fuite à l'intérieur du pays. (...)L'évaluation du risque en cas de retour ou d'éloignement vers le Soudan doit être effectuée avec toute la prudence nécessaire, compte tenu de la situation problématique des droits de l'homme dans ce pays et du rôle des services de sécurité soudanais (en particulier le contrôle systématique effectué par les services de sécurité lors de l'arrivée au Soudan). (...)// est pour le moins évident qu'un retour ou un éloignement ne peut être organisé que pour autant qu'un examen approfondi montre qu'il n'y a pas lieu d'accorder un statut de protection ou qu'il n'y a pas de risque au sens de l'art. 3 CEDH.(...)Il semble difficile de soutenir, surtout lorsque les informations générales sur le pays (COI) montrent que la situation y est particulièrement problématique quant au respect des droits de l'homme ou de la sécurité (p.ex. des suites d'un conflit armé), que le fait de ne pas demander l'asile -alors même que l'intéressé apporte des éléments qui justifieraient éventuellement l'octroi d'un statut de protection - peut être considéré comme l'indication d'une absence de risque réel au regard de l'article 3 CEDH. L'obligation de coopération dans le chef de l'autorité impose dans ce cas que l'autorité procède à un examen plus effectif «sur le fond» afin de déterminer si les éléments invoqués sont «crédibles» et de nature à indiquer un risque réel d'atteintes au sens de l'article 3 de la CEDH. Cet examen ne doit pas nécessairement être effectué conformément aux règles en vigueur pour l'examen d'une demande de protection internationale (demande d'asile), mais doit être effectué en respectant les règles de bonne administration. Et le résultat de l'examen doit être repris dans une décision motivée, qui implique une possibilité de recours. Le CGRA estime que l'éloignement ou le retour de personnes au Soudan peut à nouveau être organisé, à condition de vérifier au préalable «sur le fond» pour chaque personne si elle éprouve ou non un besoin de protection (y compris au sens de l'article 3 CEDH).(...) »14

Uit het bovenstaande blijkt dat de huidige veiligheidssituatie te Soedan tót op heden een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat dit eens te meer aan een deugdelijke controle onderworpen dient te worden gelet op het gegeven dat foltering en arbitraire detentie in schrijnende omstandigheden een systematische praktijk betreft. Gezien het bovenstaande is het begin van bewijs dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico van foltering, onmenselijke en vernederende

behandeling bestaat, gelet op het begin van bewijs voorgelegd door verzoeker. Door geen onderzoek te voeren naar artikel 3 EVRM, heeft de bestreden beslissing deze bepaling geschonden. Deze overwegingen dienden ook in de beslissing opgenomen te zijn, gelet op de formele motiveringsplicht. 1323United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note -Sudan: Opposition to the government, including sur place activity, 8 August 2017, v 1.0 14 https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Soudan_risque_en_cas_de_retour_3.pdf Indien verzoeker op een deugdelijke wijze gehoord was geweest, was verwerende partij in staat geweest om een rigoureuus onderzoek te voeren naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij tevens, in afwezigheid van een deugdelijk gehoor, gehouden is tót het voeren van een rigoureuus onderzoek naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM en dit in het licht van de gekende landeninformatie. "Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.,n5 Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verwerende partij is echter op de hoogte van de precare mensenrechten-en veiligheidssituatie in Soedan en het gegeven dat verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Soedan. Het feit dat verzoeker niet om internationale bescherming vroeg, ontslaat verwerende partij tevens niet van haar verplichting een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 EVRM.16 Uit de beslissingen blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM werd geschonden. De bestreden beslissing is bovendien in het licht van artikel 3 en 13 EVRM, het recht gehoord te worden en de formele motiveringsplicht niet naar recht verantwoord. Beide beslissingen dienen vernietigd te worden. Zou U Raad van oordeel zijn dat enkel de eerst bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM, dan toch dient te tweede bestreden beslissing vernietigd te worden, gezien deze de accessoir is van de eerst bestreden beslissing. "

De verzoekende partij zet onder meer uiteen dat zij haar vrees in het geval van een terugkeer naar Soedan niet heeft kunnen inroepen voor dat de bestreden beslissing genomen werd doordat zij niet gehoord werd. Zij stelt dat de hoorplicht is geschonden gezien zij haar problemen in Soedan had willen inroepen, problemen die kaderen in artikel 3 van het EVRM, wat volgens haar onbetwistbaar tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of in een bepaalde zin wordt besloten.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord. De bestreden beslissing stelt wel dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht, doch dit vindt geen grondslag in het administratief dossier.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing ook nog dat het ingevulde document niet in het bezit is van de administratie. Zo er al een vragenlijst zou zijn overhandigd, hetgeen uit geen enkel stuk van het administratief dossier kan afgeleid worden, erkent de administratie dat ze de beslissing heeft genomen zonder dat zij in het bezit was van de ingevulde vragenlijst. Aldus is het duidelijk dat de verzoekende partij niet rechtmatig werd gehoord.

Evenwel leidt niet elke onrechtmatigheid van het hoorrecht tot de nietigverklaring van het genomen besluit. De verzoekende partij dient elementen aan te voeren die kunnen aantonen dat indien zij gehoord zou zijn geweest, de procedure een andere afloop had kunnen hebben. In casu brengt de verzoekende partij concrete elementen aan die zij zou hebben aangevoerd om aan te tonen dat zij een vrees koestert in het kader van artikel 3 van het EVRM. Het komt niet aan de Raad toe om deze elementen te gaan beoordelen.

Nu niet blijkt dat de verzoekende partij op een rechtmatige wijze werd gehoord, kon de verwerende partij niet zonder meer motiveren dat in het administratief dossier geen enkele aanwijzing terug te vinden is waaruit zij kan besluiten dat de verzoekende partij geen vrees koestert in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is de aangegeven mate gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod van 3 juli 2019, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU